

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

i Regensianersamfundet

finder sted på Collegium Domus Regia

fredag den 29. november 1991 kl. 18.30

DAGSORDEN:

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kasserer fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af 2 revisorer
9. Eventuelt

Efter generalforsamlingen er der middag med følgende menu:

Skaldyrssuppe

Saumon en sauce chaud-froid

Oksefilet

Dessert

Hertil serveres passende vine i passende og rigelige mængder.

Efter middagen vil nogle af Regensrevyens fremragende numre blive fremført.

Tilmelding senest den 25. november 1991 til formanden Kjeld Jørgensen, enten (og helst) skriftligt til Lundtofte præstegård, Lundtofte Kirkevej 1, 2800 Lyngby, eller pr. telefon på nr. 45 87 16 11.

Prisen for at deltage i middagen og for retten til at se revynumrene er 125 kr. De betales i løbet af aftenen.

Kollegiesamvirkets frihedskamp

Her følger anden akt af dramaet om Kollegiesamvirkets frigørelse fra fæle statsinstitutioners retlige omklamring, kampen for retten til frit valg af selskabsretlig klædedragt og retten til at profitere på ejendomsbesiddelse på lige vilkår med alle andre selskabsvæsener i den danske retsverden.

Formuleret gennem Gert Matthiesens pen kommer fortsættelsen af den skildring, der begyndte i publikationen af 1990 med hele sagens forhistorie. X=mandsberetningens første akt lod ingen tvivl tilbage: Det drejer sig om Kollegiesamvirkets belastede, men for nuftsægteskabsprægede - og dermed ubrydelige - relation til skurken i dramaet: Undervisningsministeriet.

Ombudsmand og kompromisforslag

Efter udtagelse af stævning mod ministeriet i december måned 1990 har kammeradvokaten (statens advokat) tilbudt Samvirket at indgå på et kompromis.

Som tidligere beskrevet bevilgede staten på et aktstykke i 1986 et beløb på 17,5 mill.kr. (heraf udgjorde Undervisningsministeriets andel fem mill.kr.). Staten påstod, som modydelse, at have erhvervet ejendomsretten til Kommunitetsbygningen. Som det måske huskes, var Ombudsmanden ikke tilbøjelig til at give staten medhold i denne påstand.

Af det beløb, der bevilgedes, var der en lille, ubrugt, rest tilbage, da statens handle måde blev underkendt af Ombudsmanden. Restbeløbet blev deponeret, indtil der var truffet afgørelse om, hvem det tilhørte. En sådan afgørelse er ikke truffet endnu. Der er derfor et uløst mellemværende mellem Samvirket og staten om, dels det deponerede beløb, dels den allerede brugte del af bevilgingen, som statens kræver tilbagebetalt.

Kompromisforslagets indhold

Det foreslåede kompromis går nu ud på, at en forhandlingsvillighed fra Samvirkets side (med hensyn til opgivelsen af kravet på det indefrosne beløb) og tilbagebetaling af det allerede brugte beløb vil få Undervisningsministeriet til at se med mildere øjne på vort forlangende om en forhøjelse af huslejen på Kommunitetsbygningen.

Det er et krav, der har været fremført tidligere som et led i ministeriets udspekulerede forhalingstaktik. I bestyrelsen er det imidlertid opfattelsen, at vi med sagsanlægget nu har fat i den lange ende. Vi har derfor afvist ministeriets udspil med den begrundelse, at der ingen forbindelse er mellem de to mellemværender, og at Samvirket i øvrigt gør krav på det deponerede beløb. Vi mener os, med andre ord, berettigede til at få både i pose og i sæk.

Finansministeriets papir

Seneste nyt i sagen er, at Undervisningsministeriet har haft sagen til høring i Finansministeriet. Dette ministerium har svaret med et skriftligt oplæg til forhandling, hvori det anbefales, at Samvirkets huslejekrav anerkendes, men at man i øvrigt fastholder den ovenfor beskrevne sammenkædning mellem huslejespørgsmålet og aktstykkebevillingen.

Dermed det ny: At vi nu på tryk har en anerkendelse af vore krav. Denne anerkendelse vil veje tungt i vor favør, når spørgsmålet kommer for retten. En påstand om, at der bør ske modregning med aktstykkekravet, vil derimod ikke finde lydhørhed hos dommerne.

Et forslag med muligheder

Der er derfor enighed i bestyrelsen om, at et forslag til forlig hvor ministeriet kræver hele aktstykkebevillingen refunderet med renter og renters rente, bør mødes med en samstemmig hysterisk latter fra bestyrelsens side.

Derimod vil et forslag om refusion af kun en del af bevillingen, f.eks. den del, der svarede til Undervisningsministeriets bidrag til bevillingen på aktstykket i 1986 (ca fem mill.kr.) med større rimelighed kunne tages op til overvejelse i bestyrelsen. Med udsigt til en årelang retssag, før vi får vore krav påkendt, er dette måske et ikke helt uspiseligt alternativ.

Sideløbende med Kommunitetssagen har vi sagen om Samvirkets selskabsretlige status for Erhvervsankenævnet. Udviklingen i dette sagsforløb er ubetinget til gunst for Samvirket. Gennem en brevsveksling mellem Erhvervs&Selskabsstyrelsen og Erhvervsankenævnet (der fungerer som klageinstans for Erhvervs&Selskabsstyrelsen), er bestyrelsen kommet til kundskab om, at nævnet har indkaldt styrelsen til en forhandling med henblik på en drøftelse af det lovlige i styrelsens praksis overfor kollegier. For redegørelsen om Erhvervs&Selskabsstyrelsens praksis: Se beretningen i publikationen af 1990.

Nævnet anfører i skrivelsen, at styrelsens praksis næppe kan anses for lovlig, dels på baggrund af en nylig ændring i Fondslovene (en ændring, der har til formål at afbureaukratisere fondsadministrationen), dels, fordi det aldrig har været hensigten med Erhvervsfondsloven at regulere traditionelle kollegier for uddannelsessøgende. Resultatet af disse drøftelser er ikke kendt af bestyrelsen endnu. Med den skitserede udvikling har vi grund til at være optimistiske.

Regensianersamfundets mulige rolle

Således tegner fremtiden sig, umiddelbart set, lys for Kollegiesamvirket i dets ukuelige kamp mod den mægtige statsmagt. Der er dog, selv i bedste fald, et stykke vej igen, før husleje-forhøjelsen vil kunne mærkes på vort budget. I mellemtiden forfalder Regensen, og projekter, som længe har været ønsket og tiltrængt, så som istandsættelsen af Lille sal, indretning af et festkøkken og renoveringen af de store baderum i kasernen, må udskydes.

Jeg vil derfor gerne gentage og tydeliggøre min appel fra den foregående beretning om en forstrækning fra Regensianersamfundets medlemmer til iværksættelse af disse projekter. Til yderligere motivering og inspiration kan nævnes, at Valkendorfsianersamfundet ydede betydelige beløb til Valkendorfs kollegiums store køkkenprojekt.

Når alt kommer til alt, hvad er så Regensianersamfundet for Regensen, Regensen for Regensianersamfundet og I i Regensianersamfundet for hinanden, hvis ikke vi kan mødes i en sådan nødens

stund? Finansielle bidrag og gode råd og vink kan indgives til klokkerne samt undertegnede.

Gert Matthiesen
(ældste X-mand)

Regensen. I bogen "Vandringer i København" af Steffen Linvald (POL.forlag 1965) findes disse linier om os:

Regensen, hvis officielle navn er Collegium Regium, nedstammer fra det i 1569 stiftede kommunitet, men de ældste kollegiebygninger opførtes dog først 1618-28. Af dets fire fløje eksisterer nu kun de to nederste stokværk i Store Kannikestrædefløjens østlige del, idet den øvrige bygning blev ødelagt i 1728. Med undtagelse af den vestlige fløj, hvis grund udlagdes til Trinitatis præstegård, genrejstes de tre andre 1731-49, 1777 forhøjedes fløjen ud til Store Kannikestræde med et stokværk, tre år senere opsattes på Købmagergadefløjen et lille tårnparti med et ur, og 1906-09 opførte Martin Borch på den nedrevne præstegårds grund en fjerde fløj. Samtidigt anlagdes buegangen langs Købmagergade. De forskellige om- og tilbygninger mindes på stenene over portene, dørene og vinduerne, medens indskrifttavlen på Store Kannikestræde gavlen ud til Købmagergade oplyser os om Regensens opførelse på Chr. 4.s tid.

Den berømte lind i gården, der plantedes af regensprovst A.C. Hviid 1785, er i 1950'erne blevet udskiftet med en ny regenslind

Fra velstand til fallit

Et supplement til X-mandens beretning
fra dengang Regensen selv havde penge

"Inspireret" af X-mandens to beretninger om den triste situation kan "Regensen" sætte den lidt i perspektiv ved et blik bagud med historien om, hvad der kunne lade sig gøre de foregående 100 år. Linierne er hentet fra J.P. Traps DANMARK, 5. udg., udgivet af Gads forlag i 1959. I bind II s. 272 kan dette læses:

I h.t. lov af 6/4 1906 blev Regensen i årene 1906-09 ombygget og udvidet med en ny fjerde fløj på den førnævnte Trinitatis præstegårds grund (610 m²), der af kommunetetet blev købt af Trinitatis kirke. Samtidigt blev der efter overenskomst med Københavns kommune for at forbedre færdselsforholdene i Købmagergade mellem Regensen og Rundetårn 1908 anbragt en buegang gennem regensbygningen langs med Købmagergade.

Ved disse byggeforetagender (arkt. Martin Borch), der suppleredes med en hovedreparation af de gamle bygninger, blev de hygiejniske forhold forbedrede så meget, som man anså for rimeligt.

Det gamle kontubernalssystem, hvor to studenter var fælles om to små værelser blev afskaffet, således at hver student fik enten to små værelser i den gamle del eller et større værelse i den ny fløj. Der blev endvidere indrettet tekøkkener m.v.

Opførelsen af buegangen mod Købmagergade...medførte en fuldstændig ombygning af kirkefløjens indre; en del af stueetagen bag buegangen indrettedes til bibliotek, og l.salen, der tidligere var delt i to stuer (læsesal og musikstue), til en ca 100 m² stor læ

sesal, således at der ved siden af den i Krystalgadefløjen blev indrettet en musikstue. I den nye fjerde fløj er der fægte- og gymnastiksal i kælderens. 1930 indlagdes centralvarme og varmt vand i hele komplekset.

1958 er der besluttet en ny restaurering af Regensen, der bl.a. vil omfatte indlæggelsen af moderne bekvemmeligheder også i de gamle fløje. De økonomiske muligheder for dette er tilvejebragt ved en sanering af kommunitetets økonomi, der med årene er blevet stærkt forringet, fordi kapitalen skal være anbragt i nominelt værdifaste obligationer.

Indtil 1958 har kommunitetet ydet 75 kr. månedligt til 185 studenter, af hvilke kun 103 havde regensbolig og dermed tillige et månedligt regensstipendium på 5 kr., og alle 185 havde et dyrtids tillæg på 50 kr. pr. måned, betalt af staten.

Ved saneringen 1958 kan kommunitetsstipendiet kun gives til regensalumner, og det forhøjedes til 150 kr. pr. måned. Det ved saneringen sikrede årlige overskud på kommunitetets regnskab vil blive anvendt til den omtalte restaurering. Priviligerede til at nyde stipendierne er under visse betingelser færingere og grønlændere samt af hvert års studenter to frederiksborgensere.

Beretningen stopper altså i 1959, men det er vist også hurtigt overset, hvad der er sket. Det kan godt gå et lille bit i en og anden, når man ser, hvordan kommunitetet begyndte - og hvad det er blevet "forvaltet" til.

Det blev oprettet (grundlagt) i 1569 af Frederik II, der skænkede 153 gårde og kongetiende fra 92 sjællandske sogne til underhold for 100 fattige studenter. De penge, der blev brugt bedst de første 100 år, var de, der 1619-23 betaltes for bygningen af Regensen først til 120, siden 144 studenter.

"Der skal være højt til loftet, tømrer"

...med dette citat af den kendte Salinger indleder Dorte Dahlgaard og Henrik Bach klokkeberetningen for semestret sept. 1990 - februar 1991.

Det øjeblik, der går, fra man sidder omtåget til generalforsamlingen og til næste morgen, hvor man står med en kost i den ene hånd og en panodil i den anden, er uendeligt lille - i værste filosofiske forstand.

I et halvt år er man indehaver af en klokke, der giver ret til at bestemme farven på de servietter, der bruges til at fjerne regensielt mundvand med.

Fra Hells Angels til Hof

Kæden af slåbrokaftener indledtes af Middelboe fra Hells Angels. Vi fik ham, inden han kom ind. Han mødte frem en aften i september i fuld galla (men uden knojern) og insisterede kraftigt på, at de alle var en flok kække, unge mennesker, nærmest en blanding af et John Ford-kavalleri og Grønspætteforeningen. Aftenen forløb uden skudepisoder.

Så var der Anker Jørgensen, der for alvor blev brændt fast på klokkenes nethinder, da han efter showet traskede ned ad Store Kannikestræde med sit honorar: En julekalender og en stang chokolade i hver sin hånd.

Jens Jørgen Thorsen havde et godt øje til de kvindelige regensianere og lavede bjørnekast (dog ikke med sine genitalia). Peter Høeg opførte eenmands-teater, og Klaus Rifbjerg skældte ud på den oldnordiske ungdom og krævede, at vi alle sammen går mere over for rødt lys.

Vi havde også besøg af Lisbeth Dahl&Co. efter teatertid. De havde "vist nok opført et stykke, hvori Regensen spiller en fremtrædende rolle". Vi bød på sandwich, hvoraf især den såkaldte "Papa Hemingway" - bestående af peanutbutter og rå løg - gik som varmt brød.

Slåbrokpunktummet blev sat af Mr. Carlsberg og Monica Ritterband og den mandlige del af klokkeratet fik lov til at kysse SIDST-nævnte to gange. Det fortæltes siden, at han derefter afviklede sin tandbørste.

Indflyttere, revy, gamle nisser og Jul

De fire fester på semesterprogrammet blev indledt med Indflytter festen. Den såkaldte "Bierhalle" omdannede for en tid Regensen til en plet Bayern-land midt i Københavns City. Alle mødte udklædt i uniformer fra en svunden tid. Enkelte havde kejserens ny klæder på. I sandhed et festligt indslag.

Vi havde en ekspert til at tage sig af den kulinariske side af sagen i Vreni (der p.t. absolut IKKE er fra Luther-land, men fra Schweiz). Der blev givet gode råd og ideer, og det fik mavesækken tysk stemning af. Det hele blev selvfølgelig skyllet ned med rigelige mængder af fadøl, og - som de siger på de kanter: "Wer gern tanzt, dem ist leicht zu geigen".

Højdepunktet var nok, da natmaden - eksorteret af en ung SS-mand - rullede ind i gården. Krølle og Aage i pølsevognen havde en travl nat, hvilket regningen bekræftede. Men i den henseende, at hver festdeltager spiste 18,4 pølser, stemte alt.

Revyen var lagt i de bedste hænder: Bolette og hendes højre hånd Søren, styrede kunstnerne til alles tilfredshed, og der var faktisk en del morsomme numre. Andreas og Barfoed var lokomotivet for et godt blad, mens klokkerne måtte servere knapt så god mad. En række uheld kulminerede, da dessert-cremen ved et nyt "uheld" blev hældt i kloakken. De onde lo, og de gode lo, alt imens folk skyllede sig selv væk i snaps, og glarmest-, undskyld: portneren fik god øvelse i at sætte ruder i.

Festen for vore snapsesponsorer - Regensianersamfundet - foregik i en god atmosfære. De bedste numre fra revyen blev gentaget, og endnu engang viste de gamle (nisser-red.), hvad det vil sige at kunne drikke og være ligesom "rigtig regensiel".

Juleballet bød på een af provstens favoritter som midnatsgæst. Povl Dissing med besætning gav alt, hvad de havde i sig, og som band jazzede Nulle og Verdensorkestret sig, og os, gennem natten K.E. var endnu engang kok, og det til ug med kryds og slange - og så lykkedes det den mandlige klokke at holde en "tale", der i nonsens kun overgås af Kaj Løvring som stor komiker.

Selv om klokkerne ikke vandt nogen Oscar, vil de gerne slutte med at takke - specielt de gode indflyttere og resten af Klokkeforeningen, men også alle andre, der hører til Store Kannikestræde 2. En særlig tak til Carlsberg og Regensianersamfundet, uden hvem....osv

Dorthe Dahlgaard og Henrik Bach.

Klokken og Conventets kvinder.

Ida Hageman sikrede, at listen over Regensens klokkere fik endnu et navn fra PIP skrevet på, men læs her den rystende beretning om de betingelser, hun måtte leve med i den periode, der dækkes af klokkerberetningen for forårssemestret 1991.

Generalforsamlingen d. 15. febr. 1991 løb af stabelen under vanlig hysterisk brølen, hulen og hujen fra de drukkældige regensi-anere. Den glørværdige forening, PIP, løb selvfølgelig af med klokkeratet, men undertegnede måtte undvære selve klokken, da den (helt uhørt) blev franarret dirigenten af forvirrede kvindemennesker fra en forening kaldet Conventet. Skam over forbryderne!!

Fra P.L.O. til tamiller

Indflytterfestens tema - børnefødselsdag - bød på rige muligheder for at få løst op for moderbindinger, ødipus-komplekser, pot tetraumer og værre sager. Store sutter, vandpistoler og smækbukser fandt et øjebliks ro i Esben Krohns lille børnekino. Længe varede roen dog ikke - snart fløj lagkager og lakridskonfekt gennem luften, men det lykkedes dog provsten at fange opmærksomheden med en sang. Under vild fægten med arme og ben skråledes "I en skov en hytte lå", hvilket syntes at bekomme regensbørnene bedre end den klassiske retoriske kindhest. Ikke en ble var tør'. Æblekinder glødede, da bandet satte ind - og det blev sent, før de små kunne lægges til ro.

Krudtrøgen fra golfkrigen havde næppe lagt sig, før P.L.O. tropede op til det første slåbrokarrangement, hvor der ikke blev kastet bomber, men lagt slør ud over Arafats lovprisninger af Saddam Hussein.

Den næste slåbrokaften var med ex-stemme- og marcipanslugeren, Mogens Glistrup: "Fremmedarbejdere bliver stadig fløjet ind i luk susfly og formerer sig endnu hurtigere end Regensens rotter". Benny Andersen glimrede ved sit poetiske talent og hele nærvær, mens Ninn-Hansen jonglerede med paragrafferne og besvarede selv et flygtigt spørgsmål.

Lindens festdage

Som optakt til Lindefrokostens tumult oplevede gården den hårdt-

slående portner, der nok var mand for en proper (?) næve.....
Lindefrokosten krævede, om ikke vanter, så dog en sydvest inden
for hurtig rækkevidde, men kunne så også afholdes i gården til
fødselarens store glæde. Snapseglassene var (specielt til lejligheden)
bygget uden bund, sjoflingerne eskalerede til uanede højder,
og lindetalen - holdt af Oliver Kauffmann - kredsede i kryptiske
vendinger om en stenfugl i Klareboderne. Hendes Majestæt,
dronning Margrethe II, var ikke til stede, men i stedet blev et
rullebord med fine cigarer - skænket af Regensianersamfundet -
kørt frem. Puf, puf!

Provsteparret måtte evakueres i sidste øjeblik, idet Leif blev
sat under vand, og professorinden fik en radise i det ene øje.
Grane gjorde siden hen et absolut vellykket forsøg på at trængse
ordensmagten på porten, så vandkampen kunne fortsættes med fornyede
kræfter.

Clausen, Pilgaard og Ghita

Forårets sidste slåbrokaften var med multikunstneren, Erik Clausen,
der bramfrit fornøjede og provokerede.

Vi snød de drukne vejrguder ved at holde lindeballet indendørs,
hvor de 105 festklædte gæster, der overlevede en katastrofal velkomstdrink,
til gengæld kunne nyde en udsøgt dinér og provstens eventyrlige tale.
Et løssluppet publikum mødte midnatsgæsten, der i iltempo var bragt
direkte hertil fra Cirkusrevyen. Klapsalver mødte Ulf Pilgaard,
der vakte jubel med sine ordkaskader - ikke mindst, da han uventet
blev suppleret af provstens røst fra baglokalet! Butterflies blev
løsnet, og lorgnetter smidt langt væk, da "The Cops" overtog
scenen. Kun Vrenis boller kunne lokke de marathondansende væk
fra gulvet og ned i gården til den traditionelle morgenmad.

Da sommeren var gået, holdt livsstykket, Ghita Nørby, gæsterne
til klokkeratets sidste slåbrokaften i sin hule hånd.

Ida Hageman

Sådan så det ud, da linden endnu var forholdsvis jomfruelig. Det er fra en lindefrokost i slutningen af 1950'erne, og det er daværende regensprovst, dr. theol. Søren Holm, der taler. Th for ham klover Arne Hellmann fra Conventet.

Brev fra Lille til revydirektører

Hvad er Regensen uden en revy - og hvad er en revy uden revybladet? Henrik Hovmark kan fra sin midlertidige bopæl i Lille, Frankrig efterhånden overskue og få perspektiv over arbejdet med revybladet i 1990. Regensrevyen 1990 blev organiseret som et teamwork med Bolette som direktør med uddeling af bl.a. ansvaret for revybladet. Fra orloven i Frankrig sender han disse konkrete bemærkninger og erfaringer til gavn for alle kommende revydirektører med rådene beskrevet i vilkårlig rækkefølge.

Kalender

Starten går, førend man tror. Jeg var selv lidt sent ude, bl.a. fordi revyen lå tidligt, især med hensyn til breve, der blev sendt til mulige ny kunder. Jeg hørte ofte undskyldningen: "Vi kan ikke nå at lave noget fornuftigt. Uanset tidspunkt for revyen er efterårsferien den magiske uge.

Rundgangen til de lokale behøver selvfølgelig ikke at foregå så tidligt, men man må være forberedt på at skulle forbi forretningerne indtil flere gange, før man får fat i de(n) ansvarlige person(er).

Lokkemad og forførelse

Fra flere sider måtte vi høre for, at vor pris lå noget i overkanten i forhold til prisen på "det fri marked". Det kunne være forhandlingsbluff - men det kunne også være rigtigt. Min fornemmelse blev, at for den humørforladte økonomichef er vor pris lidt konkurrencedygtig, så en generel regel må blive, at vi skal være villige til at forhandle om prisen, hvis nogen brokker sig. Andre ydelser kan også komme på tale, hvis det kan gøre kunden blød, f.eks. skænkede Informaion os et gaveabonnement som belønning til det bedste revynummer (!). Året før var en tilsvarende præmie givet af Klaptræet - i form af fribilletter. Omvendt skal man heller ikke gi' indtryk af, at det er pisse-lige meget med prisen...(bla-bla-bla).

Som belønning for en eventuel "heltedåd" modtager alle annoncører naturligvis et eksemplar af revybladet efter revyen.

Med hensyn til nye kunder kommer talen uvægerligt ind på oplagstal, antal opførelser og tilskuere osv. (Hos flere klienter blev vi i øvrigt forvekslet med Studenterrevyen). Mit råd er, at man taler mindst muligt om den slags - med mindre man da har et godt snakketøj og kan finde på nogle gode salgsargumenter netop af de grunde. I nogle tilfælde er det rent faktisk muligt at betragte studerende - med familie og venner - som et attraktivt og købedygtigt publikum, f.eks. i forbindelse med visse rejsebureauer eller boghandlere. Ellers er hovedargumentet jo traditionen med stort "T", tilknytning til Regensen samt det åbenlyst selvfølgelig i, at når man annoncerede sidste år (eller forrige eller endnu tidligere), skal man da - nærmest som en rutinesag - også have en annonce i år.

Summa summarum: Fantasien kender ingen grænser....

Målet...

... er godt 20.000 kr., hvilket ikke er helt uoverkommeligt. Man kan også nå højere op.

Skriftlig kommunikation

Naboerne behøver ikke den slags, men der skal sendes en lille skrivelse til visse firmaer og trofaste annoncører, hvor man diskret minder dem om deres velvillige forhold til os. Her er nogle af dem, der skal ha' den hilsen:

Carlsberg. Klarskov inviteres vist stadig med, men rent praktisk er det Jørgen Oberländer Jensen og Rolf Nielsen, tlf. 3121 1221, lok. 1312 og 1311, der "står for os" nu og er med til revyen.

Regensiansersamfundet. Kasserer er Henrik Teide. Formandens navn har jeg glemt, men begge inviteres - og kommer.

Spiesrejser. Kontaktperson er Gunelle Nielsen. Spiesrejser har før givet et ekstra stort beløb for deres annonce, men der har været besvær de sidste par år.

Spies Rejser. Kontaktperson er Gunelle Nielsen. Spies Rejser har før givet et ekstra stort beløb for deres annonce, men der har været besvær det sidste par år.

Sydbank. Kontaktperson er Carsten Lorentzen.

Bretton-Meyer. David B.-M. har tegnestue i Tuborg havn og arbej-

der også på Hof- og Statsinventariekontoret på Christiansborg Ridebane.

Håndværksmestre.

Weekendavisen/Berlingske - og andre.

Firmaer, der burde annoncere

Bikuben. Der skal slås på, hvor meget de tjener på at administrere os.

KTAS. Det giver vist sig selv....

Akademisk Forlag. Det var et chock, da de faldt fra sidste år. En rationel økonomi havde fået et ord at skulle have sagt. Det blev til flere: "Det må man kunne lave om på". Det gjorde han.

Aktivbanken. Kontaktperson i Købmagergade er John Kilsgaard. De henvender sig rigtigt meget til studerende i deres annoncer, og så er vi vel nogle af de bedste at skrive til?

Politiken.

Firmaer, der var lige ved...

Musik Mekka og Sommersko. De sprang begge fra i sidste øjeblik.

Klaptræet

Museum Tusculanums forlag. Vi var for sent ude sidste år, og de mente også, at prisen var noget høj, men nu har de jo lige fået 100.000 kr. fra Tuborgfondet til p.r. så...

Diverse gamle kunder. (Se tidligere revyblade.

Vanskelige kunder

Thurmans piber har tegnet sig for bagsiden igen i år, men bosen kan godt lige at fortælle én, at "man skal ikke tro, at man er noget", og sidste år gik den på, at annoncen ikke var blevet trykt i fire farver (til trods for, at kvaliteten af revybladet generelt aldrig havde været bedre). Det affødte en lang smøre om, at "man jo må holde, hvad man lover", og at "man må have tillid til hinanden" og "det er princippet i det". Men han betalte da, omend ikke til den forhøjede pris, som bagsiden ellers kræver. Jeg regner med, at han også er der i år.

Inddrivning af penge

Det er slidsomt, det er langsommeligt, og det er tit lettere ydmygende. Det kan trække ud i ugevis, efter at revyen er opført, men den tid kan forkortes med energi og ved at være rimeligt fandenivoldsk. Det ideelle er naturligvis at få lokket annoncørerne til at betale med det samme aftalen træffes - og i hvert fald inden revyen. Nogle af dem vil gerne have en regning, og det får de. Andre er tilfredse med et girokort. Moms er ukendt.

Invitationer

Der er tradition for at invitere repræsentanter for Carlsberg og Regensianersamfundet. Enkelte af de faste annoncører har en idé om, at efterhånden fortjener et par fribilletter og en gratis middag for deres finansielle medvirken. Af mange grunde er det ikke nogen god idé, og det bør undgås, medmindre der er en virkelig god grund til det.

Dårlige betalere

Så vidt vides, glimrede Café Halvvejen og Harcks Antikvariat ved deres fraværelse i 1990. Det kom ikke som nogen større overraskelse med caféen. Den har vist ikke betalt de sidste tre år og er, efter min mening, ikke værd at spille tid på, hvis ikke de lægger pengene på bordet med det samme, sådan at vi har dem, inden revybladet går i trykken. Harcks passivitet er lidt af en overraskelse, men på et tidspunkt hørte vi i betingningen et surt opstød fra en ældre herre i form af ordene: "De har vel indrykket annoncen på eget initiativ uden at spørge først?". Det kunne vi naturligvis aldrig finde på.

Det var, hvad jeg kunne finde på i denne omgang. Noget er ikke nævnt, andet er glemt, men linierne kan forhåbentligt bruges. Jeg fik selv gode råd fra Anette Eriksen og Anne Burr. God fornøjelse....

Henrik Hovmark, 74 Rue St. André, 59800 Lille.

VI VAR DER, HVOR HULLERNE VAR

-- om det løse og det konkrete fra Regensianersamfundets sommerferietur til A/S Storebæltsforbindelsen ved Halsskov lørdag d. 8. juni Anno Domini 1991.

Det er altså en klog formand, vi har - og han har forbindelserne i orden. Een af dem klarede det dér med det gode vejr. Men der er også mange kloge medlemmer. Det gælder de 30, der havde taget sig sammen til at være med i endnu et fremragende arrangement i samfundets regi. Denne gang foregik turen med bus fra et billigt sted i Nordsjælland, belæsset med det bedste slagteren i Brede kunne fremstille, når han nu havde fået klar besked på, hvem der skulle nyde godt af det.

Det gode fortsatte, for kassereren er altså heller ikke nogen sinke - eller kan hælde, at han blot har en udpræget tæft for legemets behov ved 10-tiden en lørdag formiddag i juni?

De små jævnaldrende

Hvorom alting er: Næppe lå mødestedet, den svenske kirke, bag os før den omtalte kasserer med sikker hånd fremdrog en jævnaldrende. For den ny generation bør det nok oversættes: En gammel dansk. Men det blev bedre endnu. Han har så humant et sind, at han også havde taget en stabel plastikglas med, og sindets redbonhed viste sig en ekstra gang, da en deltager - efter at have lystret ordren "skål" - overordentligt logisk spurgte: "Hvad gør vi nu ved de tomme glas"? Omgående blev der fyldt på, mens kassereren godtede sig over sit gamle populistiske fif: At gøre sig populær ved at have så små glas, at der kunne blive to til hver. Men således rustet lykkedes det os - og bussen fra Nordsjælland - at klare Frederiksberg Bakke. Det er den lettere forhøjning i terrænet, som høvederne på Elers kalder Valby bakke.

SID og beton

A/S Storebæltsforbindelsen havde i ly af opgavens alvorlige karakter sat sin bedst tænkelige repræsentant på jobbet med at give os et overblik. Kan hende, at vi burde anbefale hende til bestyrelsen - nu? Vi fik noget at vide, og så trækker det ikke voldsomt fra, at Birgit Aaberg Svendsen glædede øje og øre.

Inden et hul i Storebælts bund ændrede en anelse ved prognoserne var det planen, at vi fra 1993 ikke mere skal se noget til Korsør, når vi drager til Jylland. Så for en sikkerheds skyld kastede vi lige et par blikke på tårnet fra Valdemar d. Stores slot (det er faktisk ældre end Gåsetårnet), inden vi brat blev ført ind i nutiden ved, at det første, vi så til byggepladsen, var et par af SIDs skurvogne. Så vidste vi da, at her var et sted, hvor der arbejdes efter reglerne. Men vi så også en ny udvikling på agrarområdet: Marker tilsået med beton.

44 tons á 1 m. og 65 cm.

Det følgende bli'r en sammenblanding af, hvad Birgit Aaberg Svendsen fortalte, og hvad jeg har stjålet fra diverse skrifter. Der kommer en del detaljer, og de, der ikke gider læse om dem, kan springe frem til mellemrubrikken: En gammel nyhed. Til dem, der godt vil fortælle børnebørnene om sagen, er der her noget at støtte hukommelsen til. Det er en rimeligt stor sag. Til de to tunneller, der skal føre DSBs tog fra Halsskov til Sprogø, skal der bruges 60.000 elementer. En tunnel (boret 10-40 meter under Storebælts bund) formes ved hjælp af en række sammenkædede betonringe. Til hver ring - i 1,65 m bredde - skal der bruges seks elementer á syv tons og eet låseelement á to tons. Vi véd det, for vi så dem alle sammen. Støbningen af elementerne er det eneste, der er foregået efter planen. Vi opgav både at løfte og tælle, da vi var nået til ca 20.000. Der er vild uenighed mellem entreprenørerne, der helst vil ha' betonen ud under Storebælt og bønderne, der helst vil ha' betonmarkerne. De tjener mere på at leje jorden ud til oplagringsplads end ved at dyrke korn til EFs overskudslagre.

Boremaskiner og flere tal

En og anden har måske sneget sig til at læse om, at elementerne ligger dér, fordi boremaskinerne ikke har nået, hvad de skulle. De er skotske. Men vi så det vigtigste ved et sådant projekt: De huller, der er så nødvendige, for at en tunnel overhovedet kan begynde. Det er de huller, man nu ikke kan se på Sprogø. Tunnelrørene buer svagt mod nord i Storebælt. Derfor bliver det ene rør 14 meter længere end det andet.

Da vi var der, var status: Den nordlige tunnel på 7.418 m. bores af "Dania" fra Halsskov og af "Fionia" fra Sprogø. De var nået hhv 264 og 168 m. frem. Den sydlige tunnel bores af "Selandia" fra Halsskov og af "Jutlandia" fra Sprogø. Deres præstationer var 218 og 211 m.

Broen og bilerne

DSB får lidt svært ved at holde budgetterne om nogle år. Tunnelforbindelsen til togene skulle være færdig tre år før Østbroen til bilerne, sådan at DSB kunne tjene penge på dem, man kunne lokke med den hurtige togtid. Nu taber DSB sikkert mange penge, for Østbroen går i gang til tiden (...der står ikke, at den bliver færdig til tiden).

22. okt. skrev bestyrelsen under på kontrakterne med et tysk-hollandsk konsortium, der skal lave betonværket, og med et italiensk/amerikansk konsortium, der skal lave ståloverbbygningen. Fra broen står færdig, 1997?, skal den ved afgifter have betalt sig selv inden år 2010.

Verdens længste

Østbroen - fra Sprogø til Halsskov (og omvendt)-skal være 6.790 m lang, hvis den skal nå hele vejen. Det bliver længste bro i Europa, men den bro i verden med det største fri spænd i midten. En bro over Humber-floden i England har p.t. det største med 1410 m. Østbroen får frit spænd på 1624 m. Det bliver overgået ved årtusindeskiftet af en bro i Japan, hvis de har en sikker havbund.

Det bliver et imponerende syn. De to tårne, pyloner kaldet, der skal bære det fri spænd, bliver ca 260 m høje, og hvad finnerne véd alt om, men endnu ikke er parat til at acceptere - gennemsejlingshøjden bliver 65 m.

Vestbroen - fra Knudshoved til Sprogø - bliver 6,6 km lang. Den skal bære både tog og biler. Det er kun i østrenden, at de to transportformer får hver sin strækning. Gennemsejlingshøjden bliver blot 18 m. Påsejlingsmuligheden vil ingen tale om. Man kan for en sikkerheds skyld sende tegningerne til russerne, så deres undervandsbåde - hvis de stadig har opgaver - ikke behøver gå så tæt på for at finde ud af tingene, som i den svenske skærgaard

En gammel nyhed

Alt, hvad vi så, var nyt. Men selve idéen om en bro her er over 50 år gammel. Trediverne var højsæson for brobyggeri overalt i Europa. Lillebæltsbroen til de ny lyntog blev indviet i maj 1935 og da var man i gang med Storstrømsbroen, som var første skridt på vejen mod Fugleflugtslinien. (Indviet i sept. 1938).

I 1936 kom tidligt på året en plan fra et svensk konsortium om en bro over Øresund. Nogle måneder senere kom et samlet dansk forslag fra tre firmaer: Christiani&Nielsen, Højgaard&Schultz og Kampmann, Kjerulff og Saxild. De foreslog både autostradaer (vi fik den første hovedvej, A 1, i 1937), en bro over Storebælt og en bro over Øresund.

Da havde landstinget, hvis opgave det dengang bl.a. var, at holde styr på alt for vilde idéer i Folketinget, fået nok. Et medlem sagde: "Nu får vi snart Storstrømsbroen, og så må det være nok. Ellers risikerer vi, at turisterne først vågner op i Sverige og siger: Hvor blev Danmark af?"

Nye stationer og anlæg på land

Den faste forbindelse over Storebælt tører togtrafikken over bælter dér, hvor man i gamle dage havde isbådslejlads under hårde vintr.

Linieføringen for den nye jernbane betyder, at både Korsør og Nyborg stationer flyttes mod nord til nye bygninger.

De nye stationer bliver opført af DSB, og de bliver lavet efter DSBs principper og ideer med togstationer, hvorefter stationerne bl a skal være integrerede dele af de centre, som bliver bygget omkring stationerne.

Der vil være mange passagerfaciliteter, forhal med venterum, billetkontor, kombi-

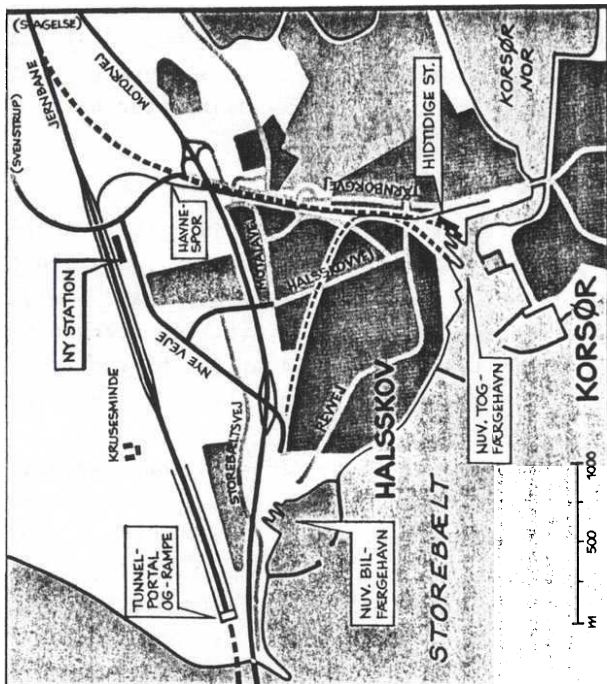
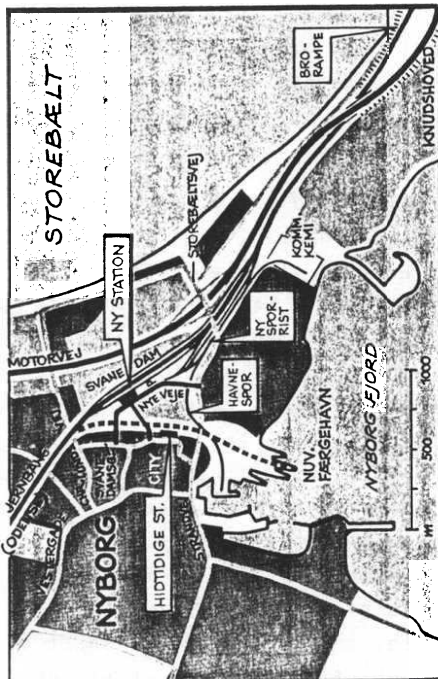
kiøsk, telefoner og TV-skærme med trafikale meddelelser til de rejsende.

Stationernes sporterræn vil blive meget enklere, end vi ser det i Korsør og Nyborg i dag.

Når trafikken flyttes til den nye togstrækning, vil de gamle stationsbygninger blive overflødige. Men den endelige fremtid for bygninger og arealer er ikke kendt på nuværende tidspunkt.

Storebæltprojektet omfatter imidlertid et meget sjældent stationsbyggeri. En station på en ø med kun to indbyggere.

Stationen på Sprogø er dog kun en drifts-

teknisk station, med sikkerhedsmæssig betydning for togdriften, og togene skal ikke standse på stationen.

Efter at have været et idyllisk sted - hvor man tidligere anbragte kvinder, der var kommet i »ulykke«, er Sprogø nu kommet i fokus som en vigtig del af den faste forbindelse over Storebælt.

Der tages meget store hensyn for at bevare så meget af Sprogø intakt som muligt. Men det må indrømmes, at øens nordlige og nordøstlige sider kommer til at bære præg af de tekniske anlæg.

Frøer og spejderhytte

Hele projektet har været første klasses for arkæologerne. De klager ikke over forsinkelser. Allerede inden boringen gik i gang, var de stødt på de ældste både, der er fundet i Danmark. En halv snes udhulede lindestammer, der er 7.500 år gamle. De gør Ladby-skibet til en formel-1 racer.

Der blev også fundet to store træstubbe ved Romsø. Det var fyrre træer, hvis dåbsattester var ca 10.000 år gamle. De rykker også Danmarks fødselstidspunkt bagud.

Vi fik at vide, at miljøbevidstheden var i top. Det kan nogle frøer kvække med om: Otte familier er blevet fredet. Der må ikke lægges betonelementer dér, hvor de bor. Det samme gælder et gammelt hus, spejderne har fået overladt.

Sprogø og frække damer

Fra spejderhytten var der mulighed for at se over på Sprogø, der i sin tid husede nogle, der havde været alt for meget drengespejdere.

Sprogø - 24 ha, som alle har set, men kun få har været på - fik sit fyrtårn på 20 m ovenpå en 24 m høj banke i 1868. Da fyret blev indviet, var det nødvendigt med tre fyrpassere. De boede med familie i de tre små huse, men de var ikke alene. Fra 1922-61 passede de ekstra godt på deres sønner, der ikke måtte komme i forbindelse med Sprogø's andre beboere. Det var pigerne fra "De Kellerske Anstalter", piger, der "var kommet på afveje", fordi de havde spejdet for meget efter drenge.

Video og sodavand

I kan selv kontrollere det hele. Besøgspavillonen er åben. Dér kan I se den video, vi fik forevist, men I får ikke det, vi fik: Det bedste fra Brede-slagteren af leverpostej, rullepølse, spegepølse og laks plus hvidvin. Tre drak sodavand. De er noteret.

John Idorn

Sådan kan man også se på os

Utallige steder, i håndbøger, rundtursbrochurer, tidsskrifter og andre papirer findes beskrivelser af Regensen. Det kunne måske være en opgave for Regensianersamfundet, når det fylder 100 år, at få samlet det hele. Men her er en begyndelse. Den er hentet fra "Københavnske kik", skrevet af Gustav Lehrmann og udgivet på Wøldikes forlag i 1971.

Collegium Regium er en ægtefødt søn af Universitetet. Dets moder er Kommunitetet, der stiftedes 1569 af Frederik II til understøttelse af fattige studenter og fik sine midler ved afgifter fra 153 gårde og kongetiende fra 92 sogne på Sjælland.

Det var fra begyndelsen tanken, at man, foruden at bespise studenter også skulle skaffe dem et sted at bo. Det blev først til alvor 1618, da Kommunitetet fik et lån på 9000 Rigsdaler af Christian IV og kunne købe grunde mellem Kannikestræde og Skidenstræde, det senere Krystalgade. Her opførtes Collegium Regium, i daglig tale kaldet Regensen. Den blev taget i brug 1623, men var først helt færdig 1628 som bolig for 100 studenter.

Anlægget var dengang ikke af det omfang vi i dag har for øje. Således var fløjen ud mod Købmagergade, der indeholdt en kirkesal, oprindelig kun enetages. Bygningen led meget under den svenske belejring 1659, og i 1728 blev hele kollegiet lagt øde ved den store brand. Kun fløjen mod Store Kannikestræde blev nogenlunde uberørt, og her kan man endnu se rester af det oprindelige murværk med spor af rundbuede vinduer.

Sin nuværende skikkelse fik Regensen ved en ombygning i 1906-09. Her blev den nuværende vestfløj bygget på en grund, der blev købt af Trinitatis Kirke, der havde haft den udlagt som sæde for kirkens præstegård. Samtidigt blev buegangen i fløjen mod Købmagergade anlagt. Arkitekten var Martin Borch.

Ved denne lejlighed fik man også afskaffet det gamle kontubernal system, hvor to studenter var fælles om to små værelser. Vi husker det fra Hostrups Klint og Basalt.

Regensen styres af en Regensprovst, i dette tilfælde ikke nogen gejstlig titel; det er en forkortelse af præpositus og betyder altså egentligt bare forstander. En viceprovst hjælper ham med tilsynet, og regensianernes talsmand kaldes Klokkeren.

Midt i regensgården står traditionen tro et lindetræ. Den nuværende regenslind er kun få år gammel. Den afløste den oprindelige, som havde levet sin tid. Den var plantet af regensprovst A.O. Hviid i 1785, og under dens krone har talrige fester udfoldet sig i de lyse sommernætter.

Det var her, man ved en fest d. 5. juni 1820 for første gang sang Christian Winthers "Her under Nathimlens rolige Skygge" den med de berømte linier: "Herrer vi ere i Aandernes Rige". Det mente Christian Winther nu ikke så slemt. Egentligt ville han vist bare sige noget i retning af, at det nu altså var studentens felt, men til gengæld kunne de godt vedgå at være nogle kludremikler i praktiske spørgsmål. Mødet førte i øvrigt til stiftelsen af Studenterforeningen en måned senere (16.juli).

Mange berømte studenter har boet på Regensen, berømtest måske digterpræsten Jens Chr. Hostrup, hvis navn blev betegnelsen for generationer af studentikose studenter, en type, der først i vore dage er ved at afgang ved døden. Hans værelse er borte. Det blev nedlagt, da buegangen opførtes.

Bag hovedbygningen mod Købmagergade, der stadig bærer Christian IV's gedigne præg, rager hans Rundetårn op med sin gådefulde inskription, folkeligt tydet som "Krim's krams Christian Firtal". Det er en rebus, der på dansk siger så meget som: "Herre, før færdom og retfærdighed ind i kong Chr. IV's hjerte".

Ikke langt borte ligger Rosenborg. Vi er midt i Christian Firtals København, og den gamle konge, der godt kunne gøre besked i et festligt lag, ville vist også kunne goutere nutidige studenterfester under den regenslind, der nu skal vokse sig stor og stærk og holde til fremtidige generationers udfoldelser. Gad vist, hvordan de kommer til at udfolde sig.

(Tegningen er af Charlotte Clante)

---hvis altså vi tager den med.

Store Kannikestræde. I "Københavnske gadenavne og deres historie" (POLITIKENS forlag) står der: I denne gade i universitetskvartellet havde kannikerne, d.v.s. medlemmer af domkapitlet, deres boliger i den katolske tid. Regensen, stiftet af Chr. 4. og indviet i 1623 som fribolig for studenter, har hovedindgang i nr. 2. Ved St. Kannikestræde oprettede etatsråd Jørgen Elers (1647-92) det endnu eksisterende Elers Kollegium som fribolig for 21 kandidater og studerende ved Universitetet. Gadens tredje kollegium grundlagdes af videnskabsmanden Borch.

Redaktørens bemærkning

Redaktørens bemærkning.

Der skal nok være nogle, der bliver irriteret over, at linierne ikke - som det hedder i fagsproget - holder bagkant. Den tekniske forklaring er den, at den ny redaktør ikke havde adgang til den slags maskiner, der kan det dér. Altså mangler der her og dér en bindestreg, andre steder er der for megen luft. Men bag den ting er en helt anden sag, der kan beskrives som Regensianer samfundets overdådigt humane indstilling: Jo billigere bladet kan fremstilles, des flere flasker snaps kan der være til at skylle revyen ned med.

Der er gentagelser i de små ting, der beskriver selve Regensen. Det kan ikke være anderledes, når forfatterernes artikler skal gives uden redigering.

I respekt for, at latin er ved at få comeback på internationalt plan kunne jeg også tilføje uden at Cicero in sepulcro suo se verteret, at det ville conos capere, hvis nogle af alumnene vil le capitem in mitem ponere og ibi sicut clavus esse for at bladet fortsat kan particeps in notis musicarum esse.

Regensens Gaard.